

# DESPRE LEGEA IUBIRII

Există o lege, care este cea mai veche din toate legile, pe care le-au făcut oamenii, ca să poată să-și ritmeze armonios legăturile dintre ei și să trăiască fericiți. Lege, care nu este crestată pe plăci de marmură sau scrisă pe hârtii și în ziarele oficiale ale statului. O lege pe care a sădit-o Dumnezeu, care l-a plăsmuit pe om „după chipul și asemănarea Sa” (Facere 1, 26). Și această lege înăscută este legea dragostei.

Această lege strigă fiecărui om să iubească. Îi strigă să nu facă niciun rău celui alt, să nu fure, să nu nedreptățească, să nu atace onoarea familială a altuia, să nu spună minciuni, să nu defăimeze și să clevetească, să nu calomnieze pe celălalt, să nu se ducă pe la tribunale și să facă jurăminte mincinoase, să nuucidă, să nu ia viața altuia. Acestea le strigă legea dragostei. Dar această lege nu se oprește aici. Înaintează din ce în ce mai mult. Strigă nu numai că trebuie să nu facem răul, ci trebuie să facem și binele celorlalți oameni. Flămânez? Însetez? Le este frig? Se află într-o situație dificilă? Sunt în pericol? Noi nu trebuie să rămânem reci și indiferenți. Trebuie să alergăm în ajutorul lor prin toate mijloacele de care dispunem. Și pâine, și apă, și haine, și cuverturi, și medicamente, și orice fel de ajutor, trebuie să-i oferim celorlalți oameni. Și așa cum ne dorim ca ceilalți oameni nu numai să nu ne nedreptățească, ci și să ne ajute, așa și noi trebuie să ne comportăm față de ceilalți.

Aceasta este legea înăscută a dragostei, pe care o exprimă Hristos în Evanghelia de astăzi prin următoarele cuvinte: „Precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea” (Luca 6, 31). Dar Hristos, Care a venit în lume ca să îplinească, să desăvârșească, să completeze legea morală, să lărgească hotarele iubirii și să arate desăvârșirea, nu vrea ca omul să se oprească în drumul iubirii. Vrea ca omul să înainteze. Vrea ca omul să urce pe cele mai înalte trepte. Iubirea, așa cum învață Hristos, nu trebuie să se limiteze la un cerc îngust de oameni. Nu! Pentru că o astfel de iubire, restrânsă la puținii oameni care ne iubesc, oricine o poate întâlni și la cei mai păcătoși oameni, și la cele mai păcătoase reuniri umane. O catastrofă groaznică a văzut omenirea în secolul nostru de două ori.

A văzut-o în cele două războaie mondiale.

Milioane de oameni uniți, având în frunte conducători oameni sălbatici, fiare, ca



"Predica de pe munte", frescă

înfricoșătoarele fiare ale Apocalipsei, s-au năpustit și au împrăștiat moartea și catastrofa. Și aceste milioane de oameni aveau dragoste între ele, dar aveau și ură împotriva celorlalți oameni, pe care voiau să-i supună și să-i nimicească. Iubirea lor era limitată, egoistă. Și marile state, dincolo de așa-numitele lor interese naționale n-au văzut nimic altceva. Iar toate câte le spuneau despre dreptate, toate erau o înșelăciune și o iluzie. Din nefericire, acest lucru l-a demonstrat și-l demonstrează continuu realitatea.

Dar Hristos, Care a sădit în inima oamenilor legea dragostei, nu vrea ca dragostea să fie limitată și sufocată în limitele înguste ale unui sentiment, care doar are numele de dragoste, dar în realitate este un egoism, o adorare și o zeificare a ego-ului.

Iubirea pe care a propovăduit-o Hristos, așa cum vedem în Evanghelia de astăzi, sparge limitele înguste, se lărgește și se revarsă ca un râu în toată lumea.

Hristos ne învață că trebuie să-i iubim nu doar pe părinți, pe prieteni, pe rude, pe conaționali noștri, ci chiar și pe străini și pe vrăjmașii noștri.

Cât de clar se aude glasul lui Hristos! „Iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine...” (Luca 6, 35).

Să-L imităm pe Stăpânul nostru.

Să-L urmăm cu fidelitate pe sfântul drum al dragostei, dragoste, pe care trebuie s-o arătăm chiar și vrăjmașilor noștri.

(Sursa: Kiriakodromion)